

lavillarroel
direcció: Lúcia Beníte

★
ESTRELLA
SAM

GR&C Festival
de Barcelona

Václav Havel

Audiència & Vernissatge

direcció Pere Arquillué

Joan Carreras Rosa Gàmiz Josep Julien

Pere Arquillué s'estrena en la direcció teatral amb **Audiència & Vernissatge**, una producció de La Villarroel que puja a escena dues de les peces teatrals breus més populars de Václav Havel: *Audiència* (1975) i *Vernissatge* (1975).

L'autor txec explora els aspectes més absurds i grotescos del món en què vivim. El muntatge, protagonitzat per **Joan Carreras**, **Rosa Gàmiz** i **Josep Julien**, forma part de la programació del Grec 2018 Festival de Barcelona i inicia funcions el pròxim 28 de juny.

L'alienació, la mentalitat consumista dels homes i les dones del nostre temps, l'ambigüitat moral i l'intent de ser coherent amb un mateix davant d'una societat repressora són temes presents en tota l'obra de **Václav Havel**, fruit del fet que l'escriptor va haver d'escriure en la clandestinitat i se li prohibia tota activitat pública. Per això escrivia aquests textos amb la intenció d'entretenir els amics, tot i que han acabat esdevenint dues de les creacions més representades i representatives de l'autor.

Fitxa artística

Autoria

Václav Havel

Traducció

Monika Zgustová

Dramatúrgia

Anna Maria Ricart

Direcció

Pere Arquillué

Repartiment

Joan Carreras

Rosa Gàmiz

Josep Julien

Adjunt de direcció i direcció de moviment **Ferran Carvajal**

Escenografia **Max Glaenzel**

Vestuari **Míriam Compte**

Disseny de la il·luminació **Jaume Ventura**

Espai sonor **Raimon Segura**

Caracterització **Toni Santos**

Assessorament **Jordi Casasampera**

(Doctor en Filosofia i especialista en Havel)

Direcció de producció **Amparo Martínez**

Cap de producció **Maite Pijuan**

Producció executiva **Raquel Doñoro / Anna Rius**

Ajudant de producció **Maria Muntané**

Responsable tècnic **Moi Cuenca**

Regidora **Sílvia Domingo**

Cap tècnic del teatre **Jaume Feixas**

Estudiant en pràctiques de direcció **Marcel Clement**

Estudiant en pràctiques de vestuari **Salu Forrellat**

Construcció d'escenografia

Estudi-Taller d'escenografia Jorba-Miró

Confecció de vestuari **Goretti**

Prensa **Anna Casasayas i Clara M. Clavell**

Màrqueting i comunicació **Publispec**

Reportatge fotogràfic **David Ruano**

Disseny gràfic **Santi&Kco**

Una producció de **La Villarroel**

Idioma **català**

Durada **1 hora i 30 minuts** (sense entreacte)

Primera funció a La Villarroel

el 26 de juny del 2018

El grotesc i l'absurd en l'obra de Václav Havel

Totes les obres de teatre de l'escriptor txec, nascut l'any 1936, tracten temes actuals i qüestions d'interès ampli; per mitjà del teatre, Havel comunica idees de caire filosòfic, sociològic o polític. Les seves obres parlen de l'alienació, de la mentalitat consumista de l'home contemporani, de la impossibilitat de la comunicació i de la comprensió entre la gent, de l'**individu llançat a un món** que no és sinó un parany, de la lluita de l'home per la seva identitat –lluita amb el poder que la hi vol usurpar per la força-, del paper que el medi en què vivim ens obliga a representar. Havel converteix tot aquest material en teatre grotesc, absurd. Prenent com a base la seva pròpia experiència, cerca donar testimoni de món, mostrar la “crisi de la humanitat” com diu ell mateix, revelar el caire grotesc, l'absurditat i la insensatesa del món, de l'existència de l'home i del seu comportament social.

Les obres de teatre de Havel estan marcades per dos principis bàsics, la combinació dels quals, d'altra banda, no és gens fàcil: descriure el món en la seva absurditat eterna i universal i, dit altra vegada amb les seves paraules, “anar a l'uníson amb l'estat d'esperit general”.

Havel tracta la “crisi de la humanitat actual” com una mena de cabaret polític no gens desenfadat. El grotesc i l'absurd no prenen la forma d'una gran metàfora, no són expressats a través de cap exageració, no s'hi reflecteix cap visió del monstrosos, sinó un espectacle monstrosos, o potser més aviat penós: el d'un cerveser que treballa per a la policia secreta com a delator. En les obres de Havel, l'anomenada visió poètica hi és absent, no tracta metàfores sinó il·lustracions d'un quadre genèric en miniatura que representa la vida; l'autor no s'allunya mai del pensament discursiu.

Les obres d'un acte que integren el present volum, *Audiència* i *Vernissatge*, escrites l'any 1975, són les peces de teatre més representades i es pot dir que també les més representatives del nostre autor.

Tot referint-se a aquestes dues obres en un acte, Havel va dir que havia escrit aquestes miniatures “de pressa i inicialment només per tal de divertir els amics” i que volia “donar testimoni sobre l'època”. Cal subratllar, però, que el seu testimoni és principalment crític i que, de fet, aquesta crítica representa la raó de ser de totes dues obres. Havel escriu per als silenciats i no per als que silencien: parla del grotesc i de l'absurd allà on la cultura oficial i la política cultural s'esforça per no veure'ls.

No és solament Havel el que dona testimoni de la seva època. Amb ell, el donen els espectadors de les seves obres.

Dalibor Plichta

Praga, 1987

Extracte del pròleg d'*Audiència·Vernissatge*, amb traducció de Monika Zgustová

Audiència

Un diàleg entre un mestre cerveser i un escriptor, marginat per la cultura oficial. La policia secreta demana al cerveser que l'informi regularment sobre el comportament de l'escriptor. En la seva mandra i incapacitat, el cerveser proposa a l'escriptor que ell mateix escrigui els informes, oferint-li a canvi certs avantatges.

Vernissatge

Sota l'aparença d'una parella feliç, moderna i exitosa, que creu que la seva manera de viure és la correcta, els dos protagonistes d'aquesta història s'embranquen en una allau de crítiques per condemnar les decisions vitals d'un amic. Durant el procés, revelaran la seva fragilitat i la vacuïtat del seu esperit. Ambdós han construït un món d'aparences amb l'única finalitat de rebre l'aprovació de l'altre.

“El teatre existeix en el moment present o no existeix en absolut”

Václav Havel

Text de la traductora

Vaig conèixer Václav Havel el 1991, a l'Ajuntament de Barcelona, on vaig treballar d'intèrpret en la trobada entre l'alcalde Pasqual Maragall i el president txec. Maragall em va presentar a Havel com a traductora de la seva obra. En aquell moment, Havel es va oblidar del món i va començar a interessar-se únicament per les solucions lingüístiques que jo havia trobat per a la traducció dels seus textos. "Com vas poder fer comprensible això i això altre per al lector en català i castellà?" exclamava en txec mentre l'alcalde de Barcelona, que no entenia ni un borrall, somreia perplex, però comprensiu, davant de les extravagàncies del president i intel·lectual.

Allò que més importava Havel eren les qüestions ètiques, filosòfiques i lingüístiques; tota la seva obra teatral i assagística n'és plena. Li interessava l'experimentació, anar més enllà d'allò fet i conegut. I tot el que va escriure va íntimament lligat a les circumstàncies que li van tocar viure.

Audiència i *Vernissatge* daten dels anys setanta, quan, després de la Primavera de Praga esclafada sota les rodes dels tancs soviètics, Havel arribava a ser el dissident més prominent de l'Europa de l'Est sumida en el totalitarisme. El règim, per tal de castigar la seva dissidència, el va fer treballar en una fàbrica de cervesa fent rodolar barrils. Totes dues peces teatrals parlen de la incomunicació que Havel va experimentar llavors: la que sorgeix entre els amics quan els seus camins se separen i la que es pot establir entre el món dels intel·lectuals i el dels obrers. Havel solia comparar la tasca d'un intel·lectual dissident amb la de Sísif, un personatge tenaç. De la mateixa manera que Sísif, el dissident guanya perdent. Com Havel. I com Vanek, el protagonista de les dues obres.

Monika Zgustova

Estudiosa, traductora i amiga de Havel

Text del director

Havel escriu a principis de 1975 *Audiència*, una petita peça teatral satírica per fer riure els seus amics. I dic els seus amics per què, en aquell temps, ja era un autor perseguit pel règim del seu país i a qui prohibien publicar. Aquell mateix any, escriu una segona peça curta amb el mateix protagonista, Vanek (un intel·lectual senzill i honest, alter ego del dramaturg), que titularà *Vernissatge*.

Les dues obres, influenciades pel teatre de l'absurd i amb l'humor en primer terme, ens parlen de l'ambigüitat i l'ambivalència de les nostres relacions amb el món i de la necessitat de fortalesa enfront del poder i de l'*statu quo*.

A *Audiència*, Havel aprofita una experiència real (va treballar en una fàbrica de cervesa) per mostrar-nos la coherència i la dignitat de Vanek davant les amenaces del règim. A *Vernissatge*, és una parella d'amics qui intentarà, amb el seu sofisticat estil de vida, els seus costums sexuals i la seva "absoluta felicitat", canviar la posició ideològica i vital del protagonista.

Vaig rellegir aquestes petites obres mestres una tarda en què l'aire era net, sonava Bach a la ràdio i el perfum de l'estiu ja s'imposava, i, de cop, em va semblar entendre d'una manera clara i profunda la genuïna humilitat que converteix Vanek en un "home de principis", la seva insistència a continuar sent ell mateix i a conservar la seva identitat. I és aquest descobriment personal el que m'agradaria transmetre amb aquest muntatge. El repte és gran però ens hem deixat portar per Havel i ho hem intentat des de la modèstia i el rigor. Si aconseguim que per un moment senti el que jo vaig sentir aquella tarda, la feina la donem per bona.

Aprofito aquestes ratlles per agrair a tot l'equip, i especialment al Joan, la Rosa i el Juli, la seva complicitat, entrega i valentia per intentar que aquests personatges ens arribin i ens emocionin.

Ara que celebrem el 50è aniversari de la Primavera de Praga i els 70 anys de la declaració Universal dels Drets Humans, és més necessari que mai recuperar el "sentit primigeni dels mots" i conservar la fermesa interior davant d'uns fets que avui en dia ens agredeixen d'una manera tan brutal. Recordem que Havel va passar quatre anys i mig a la presó per signar el manifest Carta 77, després que un grup musical fos empresonat.

Només la manera d'escoltar de Vanek i la seva coherència ja ens donen una petita clau per intentar, com deia Havel, "viure en la veritat".

Pere Arquillué

Director d'*Audiència* & *Vernissatge*

Qui era Václav Havel?

Václav Havel neix a Praga l'any 1936 en el si d'una família burgesa acomodada. Aquest origen farà que, amb l'arribada dels soviètics al poder, se li tanquin les portes dels estudis superiors.

L'any 1962 s'inicia com a dramaturg del Teatre de la Balustrada de Praga. En aquesta època –marcada políticament per una certa obertura del règim–, Havel estrena els seus primers textos rellevants –*La festa al jardí* (1963) i *La notificació* (1965)–, que aconsegueixen un gran èxit i converteixen el seu autor en una persona molt coneguda arreu de Txecoslovàquia.

Poc després, els tancs del Pacte de Varsòvia acaben amb el període de socialisme amb rostre humà que culmina amb la Primavera de Praga (1968). S'imposa la normalització i a Havel se li prohibeix tota activitat pública, cosa que l'obliga a escriure i a actuar des de la clandestinitat. S'obren així uns anys de dissidència que cristal·litzen el 1977 amb el manifest Carta 77, un manifest de protesta i un moviment pels drets civils que lidera conjuntament amb el filòsof Jan Patočka i l'exmembre del govern txecoslovac Jiří Hájek. Això li comporta múltiples detencions i interrogatoris, fins que finalment és empresonat durant quatre anys i mig, de 1979 a 1983.

El 1989 cau el règim soviètic i Havel és escollit president, càrrec que ostenta fins a la seva dimissió, el 1992, davant la imminent escissió de Txecoslovàquia en dos estats. El 1993 és elegit novament president, ara de la República Txeca, i ocupa el càrrec fins al 2003.

Havel fou, en efecte, un gran lector de filosofia i un dels seus mestres fou Jan Patočka, deixeble del pare de la fenomenologia, Edmund Husserl, i gran estudiós de Plató. Aquest darrer aspecte fa que algunes traces de platonisme trasllueixin en el teatre de Havel. El seu personatge més famós, Ferdinand Vaněk, protagonista de *Protesta*, provoca situacions similars, en certa mesura, a les que provocava el Sòcrates de Plató a l'Atenes del segle V aC.

El de Havel és un teatre que fa pensar, és a dir, que provoca la necessitat de fer-se preguntes. Ell mateix ho diu així: «Mai no he cregut que un autor de teatre sigui més intel·ligent que el seu espectador, ni que tingui cap dret a alligonar-lo; sempre he mantingut que el sentit del meu treball és el de “submergir l'espectador en la seva pròpia situació”, proporcionar-li l'impuls necessari per tal que s'obri a les reflexions sobre aquesta situació, incitar-lo a experimentar-la a un nivell més profund. Després, sigui quin sigui el resultat de la seva reflexió, sempre tindrà més valor i serà més enriquidor que l'acceptació passiva d'una gran saviesa, regal de l'autor, encarnada en un missatge.»

La gran pregunta del teatre de Havel és la pregunta per la identitat de l'ésser humà: què és i com ha de comportar-se per a ser, pròpiament, humà. Per a Havel, qualsevol cosa significativa que mai s'hagi dit sobre el sentit de la vida i de la història es caracteritza per la seva naturalesa oberta.

Informació extreta de: <http://blog.unedbarcelona.es/vaclav-havel-teatre-filosofia-politica/>

Pere Arquillué, director

Actor d'una extensíssima trajectòria tant en teatre com en cinema i televisió. En actiu des del 1990, durant els últims anys destaca la seva participació a obres de teatre com:

Blasted de Sara Kane amb direcció d'Alícia Gorina (2018)

Primer amor de Samuel Beckett (2018)

Art de Yasmina Reza, dirigida per Miquel Gorriz (2017-2018)

El preu d'Arthur Miller, dirigida per Silvia Munt (2016)

Victòria, escrita i dirigida per Pau Miró (2016)

Krum de Hanoch Levin dirigida per Carme Portaceli (2015)

Els veïns de dalt, escrita i dirigida per Cesc Gay (2014-2015)

Un enemic del poble d'Henrik Ibsen, dirigida per Miguel del Arco (2014)

La casa cremada d'August Strindberg, dirigida per Lluís Pasqual (2013)

Qui té por de Virginia Woolf? d'Edward Albee, dirigida per Daniel Veronese (2011-2013)

Cyrano de Bergerac de Carlo Goldoni, dirigida per Oriol Broggi (2012-2013)

L'arquitecte de David Greig, dirigida per Julio Manrique (2011)

També ha treballat sota la direcció de Xavier Albertí, Mario Gas, Sergi Belbel, Calixto Bieito, Rafel Duran, Lluís Homar, Ariel García Valdés, Joan Ollé, Rosa M. Sardà, Josep M. Flotats, Georges Lavaudant, Àlex Rigola, Carlota Subirós i Gerardo Vera, entre d'altres.

En l'àmbit del cinema, ha participat en una quinzena de pel·lícules sota les ordres de Ventura Pons, Josep M. Forn, Carlos Saura i Fernando León de Aranoa i, més recentment, Lalo García (*Siete pasos y medio*) i Nacho García Velilla (*Que se mueran los feos*).

En televisió i en els últims anys, destaca la seva participació a les sèries *Félix* de Movistar (2018), *Sé quién eres*, *La Riera*, *Cazadores de hombres* i *Mar de fons*, i en telefilms com *El pallaso* i *el Führer* i *L'estratègia del cucut*, entre d'altres.

Ha rebut una desena de premis, entre els quals destaquen tres premis Butaca al millor actor de teatre (2008, 2011 i 2012), dos premis de la Crítica Teatral a la interpretació (1997 i 2009), el Premi Ciutat de Barcelona 2011, el Premi Nacional de Cultura (teatre) el 2011 i el premi Jordi Dauder de la Mostra de Cinema Llatinoamericana de Lleida (2013).

Joan Carreras, actor

Format a l'Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona, és un dels actors més destacats de la seva generació. En televisió ha treballat a sèries de TV3 com *Benvinguts a la família*, *Temps de silenci*, *Zoo*, *Porca misèria*, *39 + 1* o *Infidels*; també en pel·lícules com *Miss Dalí* de Ventura Pons (2017) o *Insensibles* dirigida per Juan Carlos Medina (2012); i diversos telefilms, com *Pau, la força del silenci* dirigida per Manuel Hueriga (2017) o *Un berenar a Ginebra* de Ventura Pons (2013).

De les seves darreres interpretacions teatrals destaquen:

Bull de Mike Bartlett, amb direcció de Pau Roca (La Villarroel, 2018)

Islàndia, de Lluïssa Cunillé amb direcció de Xavier Albertí (TNC, 2017)

Ivànov d'Anton Chejov amb direcció d'Àlex Rigola (Teatre Lliure, 2016)

Les noces de Figaro, de Caron de Boumarchaise amb direcció de Lluís Homar (Teatre Lliure, 2016)

L'Inframón, de Jennifer Halley amb direcció de Juan Carlos Martel (Teatre Lliure, 2016)

Pretty, de Neil Labute amb direcció de Marília Samper (La Villarroel, 2016)

Marits i mullers, de Woody Allen amb direcció d'Àlex Rigola (La Villarroel, 2015)

Incerta glòria, de Joan Sales amb direcció d'Àlex Rigola (TNC, 2015)

L'art de la comèdia, d'Eduardo de Filippo amb direcció de Lluís Homar (TNC, 2015)

La partida, de Patrick Marber amb direcció de Julio Manrique (Teatre Romea, 2014 i Teatre Goya, 2015)

Fum, text i direcció de Josep Maria Miró (TNC, 2013)

El policia de las ratas, de Roberto Bolaño amb direcció d'Àlex Rigola (Teatre Lliure, Temporada Alta i Teatro de La Abadía, 2013)

Barcelona, text i direcció de Pere Riera (TNC, 2013)

Els nostres tigres beuen llet, text i direcció d'Albert Espinosa (TNC, 2012)

McBth, de William Shakespeare amb direcció d'Àlex Rigola (TNC i El Canal - Centre d'Arts Escèniques Girona-Salt, 2012)

Coriolà, de William Shakespeare amb direcció d'Àlex Rigola (Teatre Lliure i El Canal, Centre d'Arts Escèniques Girona-Salt, 2012)

Rosa Gàmitz, actriu

Diplomada en Interpretació per l'Institut del Teatre de Barcelona (1990), completa els seus estudis amb cursos d'eutonia amb Mònica Lombardo, cant amb Francina Rodríguez, cursos d'expressió oral (mètode Linklater) amb Cristine Adaire i Leticia Santafé, i un curs de pedagogia del taller de teatre de l'Institut del Teatre. Gàmitz és cofundadora de T de Teatre i ha participat en els muntatges *E.V.A.* (2017-2018), *Petits contes misògins* (1991), *Homes* (1994) i *15* (2006). A més a més, ha treballat amb directors com Maurice Durozier (*Romeu i Julieta*), Joan Lluís Bozzo (*Pigmalió* i *Cacaco*), Carlota Subirós (*Els estiuejants* i *Líliom*), Oriol Broggi (*El misantrop*), Joan Ollé (*Víctor o els nens al poder*) i Julio Manrique (*Roberto Zucco*). L'any 2002 inicia un projecte de companyia de teatre per a nens i nenes juntament amb La Perla 29 i Oriol Broggi, amb l'objectiu d'adaptar els clàssics per a infants (*Històries de teatre*, *La Julieta*, *Rosita*, *història d'una florista* i *La bona persona de Sezuan*).

En cinema ha treballat en produccions com *No et tallis ni un pèl* de Francesc Casanovas (1991), *Cucarachas* de Toni Mira (1992), *El perquè de tot plegat* de Ventura Pons (1994), *Susana* d'Antonio Chavarrías (1995) i *Fènix 1123* de Joel Joan i Sergi Lara (2011).

En televisió destaquen produccions com *Oh! Europa*, de Dagoll Dagom (1993), *Temps de silenci* de TV3 (2000-2003), *Ventdelplà* de TV3 (2005-2010) i *Nit i dia* de TV3 (2015-2016).

Josep Julien, actor

Actor d'una extensa trajectòria en teatre com en cinema i televisió. Està en actiu des de 1992, durant els últims anys destaca la seva participació a *Los vecinos de arriba* de Cesc Gay (Teatre Condal, 2017); *El bon lladre* de Connor McPherson, amb direcció de Xicú Masó; *Conte d'hivern* de William Shakespeare, amb direcció de Carme Portacelli; *La gavina* amb versió de Martín Crimp i direcció de David Selvas; *El cafè* de Carlo Goldoni, amb direcció de Joan Ollé; *Aloma* de Mercè Rodoreda, dirigida per Joan Lluís Bozzo; *Intimitat* de Hanif Kureishi, dirigida per Javier Daulte; *Refugiats* de Sergi Pompermayer, dirigida per David Plana i *La presa* de Connor McPherson, dirigida per Manuel Dueso.

En televisió ha participat en múltiples sèries, entre les quals destaquen: *Cítes*, *El crac*, *El Gran Nord*, *Amar es para siempre*, *Cuéntame como pasó*, *La Riera*, *A tortas con la vida* i *Redes*.

En l'àmbit del cinema cal destacar la seva participació a pel·lícules com *Born* de Claudio Zulian, *The Totenwakers* d'Ibon Cormezana, *Sin ti* de Raimón Masllorens, *Haz conmigo lo que quieras* de Ramón d'Espanya i *Mala uva* de Javier Domingo.

Empreses patrocinadores

Col·laboradors

Venda d'entrades

lavillarroel.cat

Informació general

AUDIENCIA & VERNISSATGE

Horaris

De dimarts a dimecres: 20.30 h

Dissabtes: 18 i 20.30 h

Diumenges: 18.30 h

Preus

A partir de 20 €

Venda d'entrades

Taquilla La Villarroel

lavillarroel.cat

Preus especials per a grups a

Promentrada www.promentrada.com

93 309 70 04

Contacte de premsa

Anna Casasayas i Clara M. Clavell

93 309 75 38 - premsa@focus.cat

MOLT MÉS A

Comparteix la teva experiència
amb el hashtag

#AudiènciaVernissatge

i etiqueta **@La_Villarroel**
